— Երթանք ուրեմն եւ տեղ մը ճարենք, դու անշուշտ տեղ մը գտար քեզի եւ քու մարդիկներուդ. յուսամ թէ միայն չես:

— Բոլոր աւանը աւերակ է դարձեր, իշխան. ես իմ ընկերներո՛վս աւերակներու մէջ զետեղեցայ ինչպէս որ կրցայ, մենք մեր կորեկի հացով կը շատանանք, բայց դուք ինչպէ՞ս կ'ընէք. միատեղ պաշար ունի՞ք, ձիոց համար գարի ունի՞ք:

— Մենք էլ զինուոր ենք, Յովնան,— ըսաւ Սմբատ հառաչեչով,— մեր ձիերն էլ կրնան երբեմն շատանալ խոտով. եւ շատ անգամ քսանչորս ժամ անօթի կռուած ունինք. իրաւ արժանի ենք նախատանաց, վասնզի շատ յանցանքներ ունինք, բայց վատութեան նախատինքը Բագրատունի զօրավարի մը շփել, որու մազն ու մօրուքը զէնքերու տակ ճերմկեր է, ծանր է, եւ դու պէտք չէիր ընէր

— Ներէ, իշխան մեծ,— պատասխանեց Յովնան եւ նոյն միջոցին զգաց, որ ծեր Սպարապետին ձեռքը կրքեն կը դողար՝ ինչպէս խօսելու ատեն ձայնը դողացեր էր.— ես մտքես անգամ չեմ կրնար անցնել այսպիսի նախատինք մը, եւ եթէ իմ խօսքերուս մէջ այնպիսի նշմար մը կար քու անձիդ վրայ, ինձ դառնա, քու կեանքդ պէտք է Հայաստանի, նորա պահպանութիւնը միայն ինձ չափազանցութեան տարած կրնայ լինիլ:

— Մոռնանք այդ դիպուածը, Յովնան, վասնզի ժամանակը կարճ է, եւ պէտք է ես քեզի հետ խօսիմ:

Վերջապէս յառաջ գնալով հասան եկեղեցւոյ մը առջեւ. «Գոնէ Հոս այս գիշեր սա աստուծոյ տան մէջ կրնանք պատսպարիլ», ըսաւ իշխանը, նոյն միջոցին թիկնապահները լապտէր մը բերին Վառած եւ հազիւ թէ քանի մը քայլ առին՝ արանց, կանանց, տղայոց դիակներ տեսան, որ գետինը դիզուած էին եւ թանձրացած արիւնը ոտքերնին կը սահեցնէր: Սոսկալով ետ քաշուեցան, Սմբատ հառաչանքով հրամայեց թիկնապահաց ուրիշ տեղ մը ճարել եւ ինք Յովնանու միշտ ձեռքեն բռնած կը շրջագայէր, երբ թիկնապահք եկան իմացուցին թէ պատրաստ տեղ մը յարմարցուցին: Այն ատեն քանի՛